איך הדגים הגיעו למים

סיפור ילידי אוסטרליה מקוריים

אתם חושבים, אולי, שהדגים תמיד היו דגים ולא חיו בשום מקום אחר אלא במים? אבל אם תבואו לאוסטרליה, למדבריות החמות שבמרכז היבשת, תלמדו דבר שונה לגמרי. שם יספרו לכם שלפני הרבה, הרבה זמן הייתם פוגשים דגים על פני האדמה, מתהלכים ממקום למקום וצדים כל מיני חיות. ואם רק תחשבו איך הדגים בנויים, תבינו כמה קשה היה להם הדבר, וכמה הם היו צריכים להיות נבונים כדי לנהוג כך. הם היו נוהגים כך עד היום, אילו לא קרה להם אסון גדול.

יום אחד חזר שבט הדגים שלם ממסע ציד וחיפש מקום נעים וקריר כדי לנוח בו. היום היה חם מאוד והם מצאו להם מקום נוח תחת עץ רחב נוף שגדל על חוף של נהר. הם הבעירו מדורה בדיוק בקצה של צוק

תלול מעל הנהר ובזמן שהאוכל שלהם התבשל הם נשכבו לנוח בצל העץ. אך ברגע שהתחילו כבר להירדם, הופיע בשמיים ענן שחור גדול שכיסה את השמש, וטיפות גשם התחילו ליפול לאדמה. הגשם כיבה את אש המדורה וזה, כפי שתבינו, היה דבר חמור במקום הפראי הזה, בו לא היו גפרורים כדי להדליק שוב את האש. ומה שעוד יותר גרוע היה, שעם הגשם הופיעה גם רוח קרה והדגים המסכנים התחילו לרעוד מקור.

"זה לא יתכן!" אמר טוגאי, זקן השבט של הדגים "אנו נמות מקור אם לא נצליח להבעיר שוב את האש". והוא ציווה לבניו להתחיל לשפשף שני מקלות זה בזה, כדי לקבל ניצוץ שידליק את המדורה. אך הבנים שפשפו ושפשפן את המקלות, אבל לא הצליחו להוציא אפילו זיק קטן של אש מהעץ הלח.

"תנו לי לנסות!" קרא בודוגה, הדג הגדול ושמן, אך גם הוא לא הצליח טוב יותר מקודמיו.

"זו עבודה לשווא" החליט בסוף טוגאי "העץ הוא רטוב מדי כדי שיוציא אש. אנו צריכים לשבת ולחכות עד שהשמש תחזור ותייבש את העץ."

ואז דגיג אחד קטן, לא גדול מכף היד, השתחווה לפני טוגאי ואמר "אולי תבקש מגודו, אבא שלי, שינסה להדליק אש. הוא יודע קסמים רבים יותר מהדגים האחרים."

טוגאי ביקש מגודו וזה הוריד מהעץ הגדול כמה חתיכות קליפה ושם

אותם על העפרות המעשנים עוד של המדורה. ואז הוא כרע ברך ליד

המדורה והתחיל לנשוף עליה שוב ושוב, עד שבסוף הופיעו זיקי אש אדומים קטנים. אלא גדלו וגדלו, קצות קליפות העץ התחילו להידלק ונראו לשונות ראשונים של להבות. כל דגי השבט התחילו להידחף למדורה, כשהם פונים את גביהם מול הרוח, אבל גודו אמר להם לעבור לצד שני, כי רצה שהרוח תנשוב על המדורה וכך תבעיר טוב יותר את האש. ובאמת הלהבות גברו והדגים רצו והביאו עוד יותר עצים והמדורה גדלה ובערה יפה.

"אכן, גודו הוא קוסם גדול" אמרו כל הדגים והם נדחפו כולם אל המדורה יותר ויותר קרוב, כדי להתחמם. אך פתאום נשמעה שריקה איומה ומשב רוח חזק ירד מהגבעות ונשף את האש על הדגים. הם קפצו אחורה בבהלה ונפלו כולם מהצוק ישר לתוך המים למטה.

הו! כמה קרים היו המים האלה! אך

להפתעתם הקור פחת כי הרוח החזקה דחפה מהצוק גם את המדורה הבוערת והאש, שנפלה גם היא למים, המשיכה לבעור כמו קודם. והדגים התאספו סביבה כמו שעשו קודם על פני האדמה, הרגישו שהאש היא חמה כמו קודם ושהיא בכלל לא כבה אלא ממשיכה לבעור במים כל הזמן.

והדגים נשארו כבר במים כי ראו שבמים נוח להם יותר לנוע ולצוד ומאז לא עזבו את המים.

ועכשיו אתה כבר מבין שכשאתה קופץ למים שפניהם קרים, ויורד יותר עמוק, אתה מרגיש מאוד נעים וחמים בפנים, ואתה מצטער שהנך מוכרח לצאת שוב החוצה.